

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2169	Γ' Στάσις Χαιρετισμῶν 29 Μαρτίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἔνα ἄνθος ἀμάραντο

«Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας»

χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ν1)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε ἐδῶ, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν Γ' (τρίτη) στάσι τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, ὀνομάζεται **Ἀκάθιστος ὕμνος**, διότι οἱ πρόγονοί μας, οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερα ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ νίκη ἐναντίον τῶν βαρβάρων, πῆγαν σύσσωμοι στὴν ἐκκλησία καὶ ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα δὲν κάθησαν καθόλου, ἀλλὰ **ὑμνησαν ὄρθιοι** τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ὡς ἀρχιστράτηγο καὶ προστατὴ τοῦ γένους μας.

Εἶνε ὠραῖος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Τὸν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τὶς Παρασκευὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς στοὺς ναοὺς· ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια πολλοὶ πιστοὶ ἔχουν συνηθίσει νὰ τὸν διαβάζουν κάθε βράδυ προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν ὡς προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγία. Τώρα, μὲ τὴ βαθμιαία ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν πατέρων μας, παρουσιάζεται δυσκολία στὴν κατανόησί του γλωσσικῶς, γι' αὐτὸ ἀπὸ ἐτῶν σπουδαῖοι ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας συντάσσουν σχετικὰ **βοηθήματα**. Γνωστὸ εἶνε τὸ ἐγκόλπιο μὲ τίτλο «Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος μετὰ ἐρμηνείας» τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει ἀποδώσει σὲ λαϊκὴ γλῶσσα· σὰς τὸ συνιστῶ.

Ἀπὸ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἀκαθίστου ποὺ ἀκούσαμε ἀπόψε, ἄς ποῦμε λίγα λόγια στὰ δύο πρῶτα «*χαῖρε*» τοῦ ψηφίου Νῦ, τὰ ὁποῖα λένε:

«Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας»

χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ν1).

Ἐγκωμιάζει τὴν Παναγία ὡς ἀφθαρτο καὶ ἀμάραντο ἄνθος, καὶ ὡς στεφάνι καὶ ἐπιβράβευσι τῆς ἐγκρατείας καὶ παρθενίας.

Ἡ Παναγία, ἀγαπητοί μου, ὡς γυναίκα εἶνε μοναδικὴ στὸν κόσμο. Ξεπέρασε ὄχι μόνο ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς

ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Μὲ τὴ ζωὴ τῆς ἔδειξε, ὅτι εἶνε δυνατὸν ἡ γυναίκα νὰ ζήσει ὑπεράνω ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Κάθε γυναίκα βέβαια ὡς ἄνθρωπος ἔχει μπροστά της ν' ἀκολουθήσῃ **ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους**: ἢ νὰ μείνῃ παρθένος, ἢ νὰ ἔλθῃ σὲ γάμο καὶ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια.

Ὁ συνηθέστερος δρόμος βίου, ὁ κανόνας, εἶνε ὁ **γάμος**, δρόμος νομοθετημένος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ εὐλογημένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότερες γυναῖκες ἐκλέγουν τὸν ἕγγαμο βίο καὶ παντρεύονται· σμίγουν μετὰ ἀνδρὸς, κάνουν οἰκογένεια, ἀποκτοῦν παιδιὰ. Ὁ ἕγγαμος βίος εἶνε ὁδὸς ποὺ ὀδηγεῖ στὴν σωτηρία καὶ στεφανώνεται· ὁ γάμος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ γάμος ὅμως ἔχει καὶ σταυρό. Οἱ πολλοὶ λοιπόν, ὅταν ἐκλέγουν τὸν γάμο, ἐπιδιώκουν νὰ ἀποφύγουν τὸ σταυρό. Φυσικὸ ἐπακόλουθο καὶ καρπὸς τοῦ γάμου εἶνε ἡ **τεκνογονία**, τὸ νὰ φέρῃ δηλαδὴ τὸ ζεῦγος στὴ ζωὴ παιδιὰ. Ἡ φυσιολογικὴ τεκνογονία σήμερα ἐμποδίζεται μὲ πολλοὺς σατανικοὺς τρόπους. Πολὺ σπάνιο νὰ συναντήσῃ κανεὶς γυναίκα ἕγγαμη μὲ πολλὰ παιδιὰ. Ἡ χώρα μας δὲν ἔχει γεννήσεις, ἐνῶ τὰ γειτονικά μας κράτη αὐξάνονται.

Τὸ χειρότερο ποιὸ εἶνε· ὅτι ἡ **ἔκτρωσις** τῶν ἐμβρύων, ἐνῶ εἶνε φόνος ἐν ψυχρῶ, τώρα δὲν θεωρεῖται ἔγκλημα. Ἐὰν σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπο, κάποια ἀφορμὴ σοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ τὸ ἀγέννητο βρέφος τί σοῦ φταίει; Γι' αὐτὸ ἐπακολουθοῦν **τύψεις**. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα ἱεροκλήρικας, μὲ κάλεσε σὲ νοσοκομεῖο μιὰ γυναίκα. Τὴ βρῆκα λυπημένη. Ἔχω μέσα μου, λέει, κάρβουνο ἀναμμένο καὶ μὲ καίει· ὅταν ἤμουν νέα, ὁ ἄντρας μου μὲ προέτρεψε νὰ κάνω ἔκτρωσι κι ἀπὸ τότε δὲν ἠσυχάζω... Γι' αὐτὸ στὴ Φλώρινα ἔγινε συλλαλητήριον κατὰ τῶν

ἐκτρώσεων καὶ ἓνα μικρὸ παιδί κρατοῦσε τὴν ἐπιγραφή· «Μάνα, γιατί με σκοτώνεις;» Κι ὅταν δικαζόταν ἓνας πιστὸς γιατρός διότι δὲν συνεργοῦσε σὲ ἔκτρωσι, τοῦ συμπαρασταθήκαμε στὸ δικαστήριο καὶ ἀθωώθηκε.

Ἄν ὅμως, ἀγαπητοί μου, ὁ κόσμος σήμερα δὲν ἀγαπᾷ τὸν γάμο, πολὺ περισσότερο δὲν ἀγαπᾷ τὴν **παρθενία**, τὸν ἄλλο δρόμο ποὺ μπορεῖ κατ' ἐξαίρεσιν ν' ἀκολουθήσῃ μία γυναίκα, αὐτὸ ποὺ ἐγκωμιάζει ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Ἐγκωμιάζεται ὄχι ὡς ἀντίθετη μετὰ τὸ γάμο ἀλλ' ὡς ὑπέρτερη τοῦ γάμου, ὡς μία νίκη.

Παρατηροῦμε στὴν ἀγία Γραφή ὅτι πολλές γυναῖκες, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, κατῶρθωσαν τὴ νίκη αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Στὰ χρόνια βέβαια τῆς **παλαιᾶς διαθήκης**, τότε ποὺ δὲν εἶχε λάμπει ἀκόμη τὸ φῶς καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τὰ πάθη καταδυνάστευαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ σαρκικὲς ἐκτροπὲς ἐξαχρῆωναν τὰ λογικὰ πλάσματα, στὰ χρόνια ποὺ ἡ γυναίκα ἐθεωρεῖτο ὄχι πρόσωπο ἀλλὰ πρᾶγμα, ἓνα σκεῦος ἡδονῆς καὶ τίποτε ἄλλο, τότε τὸ ἄνθος αὐτὸ ἦταν δυσεῦρετο (βλ. Ψαλμ. 44,15). Τὴν περίοδο ἐκείνη ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο ὄνειδος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἄσκησις τῆς παρθενίας δὲν εἶχε ἀκόμη ἔδαφος κατάλληλο νὰ βλαστήσῃ.

Κατόπιν, στὰ χρόνια τῆς **καινῆς διαθήκης**, μετὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὸν τίμιο Πρόδρομο καὶ τοὺς ἁγίους ἀποστόλους (τὸν Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, τὸν ἀπόστολο Παῦλο κ.λπ.) ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται ἅγιες γυναῖκες ποὺ ἐλκύονταν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς αὐτῆς καὶ ἄγγιξαν τὸν ἰδανικὸ τοῦτο τρόπο βίου (π.χ. ἡ μυροφόρος Μαρία ἡ Μαγδαληνή, οἱ 4 θυγατέρες τοῦ διακόνου Φιλίππου κ.λπ.). Στὸ ἐξῆς, στοὺς βίους τῶν ἁγίων, πυκνώνουν τὰ παραδείγματα παρθένων γυναικῶν (π.χ. ἡ ἰσαπόστολος Θέκλα κ.ἄ.) καὶ καθιερώνεται ὁ παρθενικὸς βίος μετὰ τὸν θεσμὸ τοῦ μοναχισμοῦ.

Μὴ λησμονοῦμε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ προμήτωρ μας Εὐα, ὅσο ἔμεινε μετὰ τὸν Ἄδὰμ μέσα στὸν παράδεισο, ἔζησαν ἐν παρθενίᾳ· ἔπειτα, μετὰ τὴν πτώσι καὶ τὴν ἐκδίωξι ἀπὸ τὸν παράδεισο, τότε ὁ «*Ἄδὰμ ἔγνω Εὐαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*», ἦλθε δηλαδὴ σὲ συζυγικὴ ἔνωση μαζί της, «*καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε...*» (Γέν. 4,1). Συνεπῶς ἡ παρθενία εἶνε ἓνα **χαρακτηριστικὸ τῆς ἀρχεγόνου καταστάσεως**, τῆς ἰδανικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι κάτι ποὺ ἐπινοήθηκε κατόπιν, κάτι ξένο ἢ παρέμβλητο καὶ ἀκατόρθωτο.

Γι' αὐτὸ, ὅσο καὶ ἂν ἄλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ

ὅσο καὶ ἂν τὸ κοσμικὸ πνεῦμα κυριαρχῇ, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ἐκλεκτὲς ψυχές, μετρημένες στὰ δάχτυλα βέβαια, νέοι καὶ νέες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ θὰ νικοῦν τὴν φυσικὴ ὀρμή, θὰ περιφρονοῦν τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων ἀπολαύσεων καὶ θὰ ἐκλέγουν τὸν παρθενικὸ βίον εἴτε σὲ ἱεραποστολικὲς ἀδελφότητες (π.χ. στὴν Ἀθήνα, στὴ Θεσσαλονίκη καὶ σὲ ἐπαρχίες) εἴτε σὲ ὀρθόδοξα μοναστήρια, ποὺ ἔχουν ἰδρυθῆ καὶ λειτουργοῦν ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ στὴ χώρα μας (π.χ. στὸ Ἅγιο Ὄρος, στὰ Μετέωρα, στὴν Χίο, στὴ Λέσβο, στὴν Πάρο κ.λπ.).

Οἱ δὲ ἅγιοι **πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** συμβουλεύουν μετὰ σοφία αὐτοὺς ποὺ ἀσπάζονται τὴ ζωὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία λέγεται *ἀγγελικὴ* διότι προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τοὺς ἀγγέλους.

Διάλεξες, λέει π.χ. ὁ ἅγιος **Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός**, τὴν ἀγγελικὴ πολιτεία καὶ κατετάγης στοὺς ἀγάμους; μὴ καταπέσης ὥστε νὰ γίνῃς σάρκα καὶ ὕλη. Πρέπει καὶ τὸ μάτι καὶ ἡ γλῶσσα καὶ τὰ πόδια καὶ πρὸ παντὸς ἡ διανοία σου νὰ κρατηθοῦν καθαρὰ· διαφοροτικά, αὐτὰ ποὺ ἀπαρνήθηκες τὰ κάνεις εἶδωλα καὶ τὰ λατρεύεις. Ἡ ζωὴ τῆς παρθενίας εἶνε «*ἔκβασις (=ὑπέρβασις) τοῦ σώματος*» (βλ. P.G. 36,296a; 37,958a).

Εἶνε δυνατὸν κάποιος, λέει ὁ **Μέγας Βασίλειος**, ἐνῶ διατηρεῖ παρθένο τὸ σῶμα του, νὰ μὴ ἔχη παρθένο καὶ τὴν ψυχὴ του. Μία παρθένος πρέπει νὰ ἔχη παρθένα καὶ τὴν ἀκοή της καὶ τὸ βλέμμα της καὶ τὴν ἀφή της καὶ κάθε κίνησί της (βλ. ἔ.ἀ. 30,693c-d; 704a-b).

Ἐγκώμια πρέπει, ἀγαπητοί μου, στὴν ἀρετὴ τῆς παρθενίας, καὶ μάλιστα στὴν κορυφαία ἐκπρόσωπό της, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ποὺ ἐνσαρκώνει κατὰ τρόπο μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο τὸ ἰδανικὸ τῆς παρθενίας.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ ὅλους μας νὰ βαδίζουμε **σύμφωνα μετὰ τὸ ἅγιο θέλημά** του. Ὅσοι μὲν ἐκλέγουν τὸν ἕγγαμο βίον, νὰ τὸν διάγουν μετὰ ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη, ἁγιαζόμενοι μετὰ τὴν ἄρσι τοῦ χρηστοῦ ζυγοῦ του. Καὶ ὅσοι ἐκλέγουν τὴν ὁδὸ τῆς παρθενίας, νὰ τὴν ἀκολουθοῦν ὄχι τυπικῶς ἀλλὰ μετὰ συνέπεια καὶ ἀπόφασι νὰ νεκρωθῇ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ νέος, ὁ καινὸς ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος.

Ἐλευθερία εἶνε ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ Ἐκκλησία σέβεται τὴν ἐλευθερία, τιμᾷ δὲ τὸ ἀμάραντο ἄνθος τῆς παρθενίας ψάλλοντας στὴν Παναγία· «*Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**